

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

перехід освітянської системи на новий рівень роботи, що забезпечує реалізацію індивідуальних запитів і бажань, розвиток особистості, підвищення добробуту народу і якості його життя, розробка загальнонаціональних проєктів в галузі впровадження управлінських технологій і соціальних інновацій, інтенсивний розвиток перспективних вітчизняних галузей науки, забезпечення ефективних зв'язків між наукою та економікою.

Таким чином, формування інтелектуального потенціалу має стати перспективним напрямком у розвитку інноваційної сфери економіки країни. Для цього необхідно об'єднати зусилля освіти, науки та виробництва на створення інтегрованих структур – міжвузівських, науково-виробничих, впроваджувальних. На цьому шляху можливе спільне використання навчальної, наукової та дослідної бази академічного, вузівського та виробничого секторів науки в навчальному, дослідницькому та виробничому процесах; розвиток і впровадження сучасних технологій у навчальні та наукові процеси; розвиток міжнародного співробітництва, зокрема, з питань підготовки кваліфікованих кадрів для науки та виробництва.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Прошак В. Теоретичні основи для дослідження інтелектуального потенціалу суспільства // Вісник Львівського університету: Сер. екон. – Львів, 2001. – Вип. 30. – С. 599-606
2. Капітан І. Б. Формування структури інноваційного потенціалу підприємств й управління його розвитком / І. Б. Капітан // Актуальні проблеми економіки. – 2006. – №12. – С. 130–137.
3. Сучасні виклики XXI століття суспільству та економіці України: В 3-х т. / за ред. акад. НАН України В.М. Гейця, акад. НАН України В.П. Семиноженка, чл.-кор. НАН України Б.Є. Кваснюка. –К.: Фенікс, 2007. – 544 с.
4. Докторук Є. В. Інтелектуальний потенціал промислових підприємств :проблеми та перспективи використання / Є. В. Докторук // Економіст. – 2009. – № 7. – С. 40–44.
5. Україна у вимірі економіки знань / за ред. акад. НАН України В. М. Гейця. – К.: Основа, 2006. – 592 с.
6. Грішнова О. А. Економіка праці та соціально-трудові відносини: Підручник. –К.: Знання, 2004. – 535 с., с. 98
7. Шаульська Л. В. Стратегія розвитку трудового потенціалу України : монографія / Л. В. Шаульська. – Донецьк : НАН України, Ін-т економіки пром-ті, 2005. – 502 с.
8. Регіони України: проблеми та пріоритети соціально-економічного розвитку [Монографія] / За ред. док. екон. наук, проф. З.С. Варналія. – К.: Знання України, 2005. – 498 с.
9. Левина И.В. Интеллектуальный капитал и его значение в контексте современного экономического развития // Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія: економічна. Випуск 69. – Донецьк, 2004. – с. 113-118.
10. Терон І.В. Інтелектуальний капітал як основне джерело багатства в постіндустріальному суспільстві // Формування ринкових відносин в Україні. – 2007. – №7. – С. 90-94.

РЕЗЮМЕ

В статті досліджується сутність, місце і роль інтелектуального потенціалу та інтелектуального капіталу у суспільному відтворенні, та рівні вимірювання.

Ключові слова: інтелектуальний капітал, потенціал, людина, ресурси.

РЕЗЮМЕ

В статье исследуется сущность, место и роль интеллектуального потенциала и интеллектуального капитала в общественном воспроизводстве, уровни измерения.

Ключевые слова: интеллектуальный капитал, потенциал, человек, ресурсы.

SUMMARY

This article reviews the nature, place and role of intellectual capacity and intellectual capital in social reproduction, and level measurement.

Keywords: intellectual capital, capabilities, people, resources.

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Єфременко А.В., аспірант кафедри «Міжнародна економіка» ДонНУ

Постановка проблеми. На даному етапі розвитку відбувається трансформація зовнішнього середовища економічних відносин та видів самих міжнародних відносин. Серед цих основних трансформацій найбільш важливими нині є: інтернаціоналізація ділових, економічних еліт і поява нової соціально-економічної спільноти; посилення ролі міжнародних організацій; злиття політичних та економічних функцій, а також формування на їх основі системи геостратегічної взаємодії країн; розвиток транснаціональних виробничо-збутових мереж; посилення кооперації і мережевої взаємодії між суб'єктами науково-технічної сфери.

Нині національні економіки поступово стають все більш інтегрованими. Відбулося своєрідне “стиснення” світового простору, яке відповідно вимагає нових форм взаємовідносин. Зростає переплетення економік, інтернаціоналізація фінансових ринків і сучасний етап розвитку сприяють процесу економічної глобалізації. Вплив глобалізації на економіку відбувається під дією швидко зростаючого міжнародного руху капіталу, робочої сили, товарів і послуг, технологій та інформації.

Швидке зростання частки наукоємних галузей промисловості і становлення нових інноваційних ринків спричинює необхідність аналізу з позицій системного підходу тенденцій розвитку міжнародних економічних відносин і міжнародного науково-технічного співробітництва, зокрема. Це дасть змогу визначити найбільш ефективні форми та шляхи розвитку міжнародного науково-технічного співробітництва, що вирішально впливають на економіку і політику країн.

Аналіз публікацій. У науковій літературі проблеми глобалізації як основного напрямку сучасного розвитку висвітлені у різних аспектах, зокрема, детально досліджується її вплив на сучасну міжнародну торгівлю та міжнародні інвестиції та фінанси. Дослідження цих аспектів даної проблематики викладено у роботах класиків економічної теорії і політекономії: Вебера М., Гелбрейта Дж., Леонг'єва В., Кейнса Д., Флехтхайма О.К. та науковців нового покоління: Ромера Ф., Портера М., Білоруса О., Тейлора Л., та інші. Однак, на даному етапі, мало праць, що присвячені комплексному аналізу проблем трансформації міжнародного науково-технічного співробітництва як найважливішої форми міжнародних економічних відносин в умовах швидкого становлення глобального постіндустріального суспільства, що характерне для економічно розвинених країн світу.

Мета дослідження. Дослідити вплив процесів глобалізації на розвиток світового господарства і формування нових механізмів держав в науково-технічній та інноваційній сфері.

Виклад основного матеріалу. На сучасному етапі розвитку відбуваються глибокі зміни у всій системі міжнародних відносин. Істотною їхньою рисою стає глобалізація. Із тенденції вона починає переростати у всепоглинаючий процес, структуризація якого дана українськими вченими Д.Г. Білорусом, Д.Г. Лук'яненко, А.М. Поручником і представлена на рис. 1.1. [1]

Процес глобалізації розгортається у певних, властивих лише їй формах, які все більш чіткіше окреслені у збільшенні обсягів та диверсифікації структури міжнародної торгівлі; у міжнародних інвестиціях (як прямих так і портфельних), в міграціях робочої сили в

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

межах світової господарської площини; у зростаючому використанні технологій, інновацій, ноу-хау, знань, менеджменту, маркетингу та інше [2].

Глобальна економіка включає в себе такі головні елементи:

- ✓ міжнародну науково-технічну сферу;
- ✓ систему міжнародного виробництва;
- ✓ світовий ринок і міжнародну торгівлю;
- ✓ міжнародну валютно-фінансову систему.

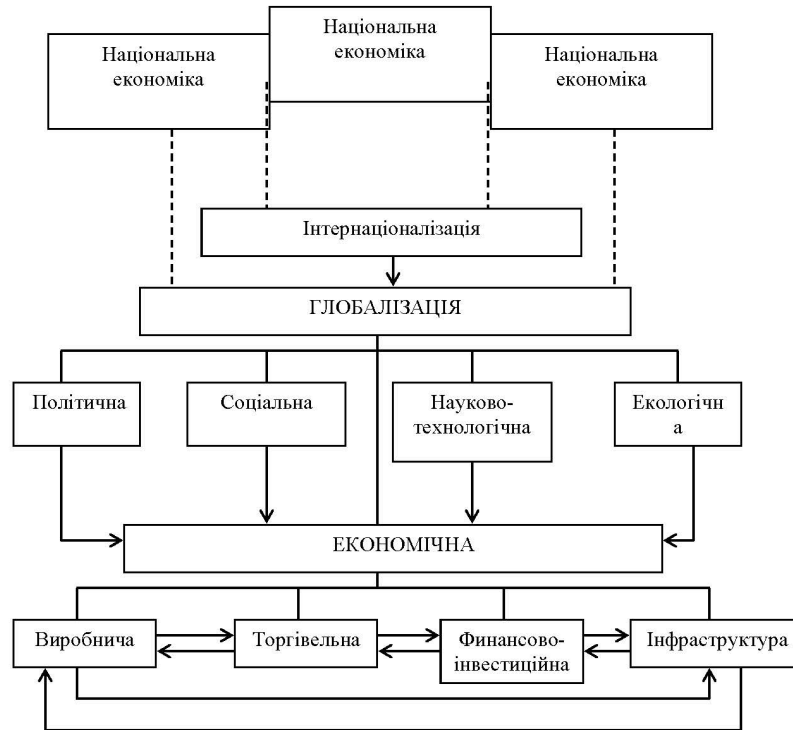

Рис. 1.1. Структуризація глобалізаційного процесу

Вплив глобалізації на економіку відбувається під дією швидко зростаючого міжнародного руху капіталу, робочої сили, товарів і послуг, технологій та інформації. Дослідження питань глобалізації показують, що вона має цілу низку переваг: полегшується господарська взаємодія між державами, створюються умови для безперешкодного доступу країн до передових досягнень людства в економічній та науковій сферах, нівелювання рівнів розвитку різних регіонів.

У сучасних умовах внесок науки, інновацій і нових технологій є вирішальним чинником соціального і економічного розвитку. Міжнародне науково-технічне співробітництво, яке вже досягло високого ступеня взаємозалежності, є процесом перетворення регіональних соціально-економічних систем на єдину всесвітню систему, що розвивається на базі уніфікованих закономірностей. З одного боку, міжнародне науково-технічне співробітництво сприяє збільшенню об'ємів виробництва продуктів, товарів і послуг та їх різноманітності, прискореному розвитку продуктивних сил, науково-технічному прогресу, все інтенсивнішому спілкуванню держав і народів. Таким чином, вона об'єктивно сприяє створенню людством ресурсної бази й інтелектуального процесу для забезпечення економічного розвитку на якісно новому рівні. Однак враховуючи всі позитивні наслідки, процеси глобалізації, які взагалі розвиваються стихійно, без колективного керуючого впливу світового співтовариства, збільшують цілий ряд застарілих економічних проблем, продовжують нові ризики й виклики [3]. За останні 25 років розрив у рівнях доходів між країнами та групами населення не тільки не скоротився, а навпаки, зріс. Нерівність у заробітній платі та доходах збільшився майже у всіх країнах. У більшості держав частка прибутку в доході є вищою, а заробітної плати – нижчою, ніж на початку 80-х років. Безробіття в промислово розвинутих країнах залишається високим [4].

Для розвинутих країн глобалізація створила такі можливості, про які не могло йтися раніше. Але вона створила і нові небезпеки для багатьох інших країн. Від глобалізації насамперед виграють багаті люди, фірми та країни, експортери капіталу, технологій, міжнародні та глобальні фірми-лідери. Програють же країни з односторонньою, недостатньо розвинутою економікою, слабкою інфраструктурою, дрібні підприємці, некваліфіковані працівники, немобільні верстви населення.

Сьогодні ми можемо зробити висновок, що на початку XXI століття загальносвітовою тенденцією політичного та соціально-економічного розвитку поруч з глобалізацією стала регіоналізація. Процес регіоналізації економіки, дещо уповільнює процес широкомасштабної глобалізації, але це є невід'ємною і логічною фазою глобальності саме на цьому витку розвитку, а наступним вже буде об'єднання між міжрегіональними глобальними угрупованнями. Регіон є зменшеною моделлю світу і саме тут можна швидше досягнути інтернаціоналізації, інтеграції, лібералізації, уніфікації, не зазіхаючи на національну самобутність, виявити труднощі, протиріччя, суперечки, неприйнятні кроки і вже тоді переходити до вищого рівня у глобальному світі, співпрацюючи вже із укрупненими світовими регіонами-полісами.

Виникнення глобалізації на початковому етапі слід розглядати через призму історичних подій світового масштабу. Початок процесу глобалізації більшість дослідників відносять до епохи великих географічних відкриттів. Так, А. Феррер умовно припускає, що глобалізація починається саме з цього періоду шляхом зародження географічно розширеної торгівлі в день висадження експедиції Христофора Колумба на узбережжя Нового Світу 12 жовтня 1492 р. Цей дослідник розглядає процес глобалізації через так звані "хвилі глобалізації". За А. Феррером, перша хвиля глобалізації характеризується формуванням світового міжнародного ринку товарів, спочатку у вигляді колоніальних імперій (іспанської, голландської, англійської) і стійких торгово-транспортних мереж. Висхідна фаза першої хвилі глобалізації радикально змінила всю структуру міжнародної торгівлі. За оцінкою А. Феррера, у 1500 р. до 60% світового товарообігу представляли внутрішньо-континентальні поставки, 34% - обмін товарами між Європою й азійськими країнами й ще 6% - африканська

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

торгівля. До 1800 р. співвідношення стало зворотним: на внутрішньо-регіональну торгівлю доводилося вже 42% світового товарообігу, на нову європейсько-американську торгівлю - 25%, європейсько-азіатську - 22%. Останні 12% відображали торгівлю Африки з трьома згаданими регіонами, крім того, приблизно половину цієї величини становила работоргівля з Америкою [5].

Відносне підвищення ролі інтенсивних факторів виробництва, перехід до інвестування у будівництво залізниць по всьому світі й початок активного вивозу капіталу на периферію стали вирішальною умовою для другої хвилі глобалізації. У цей період також оформилися ті інституціональні структури, які найбільшою мірою відповідали індустріальному способу виробництва: фірми, великі корпорації, національні господарства.

Нова, третя хвиля глобалізації вже пов'язана із широким застосуванням інформаційних технологій і відповідає сучасному етапу розвитку суспільства.

А.Ігнатов, як і А. Феррер, вважає, що глобалізація є основним економічним процесом останніх 500 років. Він систематизує цей процес таким чином [6]:

- ✓ I етап. Ментальна або культурно-ідеологічна глобалізація. Розглядається як комплексний процес, що торкається традицій, релігій, культури та ідеологій;
- ✓ II етап. Територіальна глобалізація. Це процес укрупнення державних і наддержавних утворень. Поряд з економікою державне будівництво й формування військово-політичних союзів;
- ✓ III етап. Економічна глобалізація. Являє собою сукупність двох процесів – глобалізація ринків (капіталу, трудових ресурсів, товарів і послуг) і глобалізація економічних форм, під якою розуміється укрупнення організаційних структур економіки – від середньовічних цехових організацій до глобальних надкорпорацій;
- ✓ IV етап. Інформаційно-комунікаційна глобалізація. В нинішній час є найбільш показовим з інтеграційних процесів і містить у собі:
 - розвиток комунікаційних можливостей і використання космічного простору для передачі інформації;
 - поява й швидкий ріст глобальних інформаційних мереж;
 - комп'ютеризація багатьох процесів життєдіяльності людства.
- ✓ V етап. Етнічна глобалізація. Це ріст загальної чисельності населення й взаємна асиміляція різних етнічних груп.
- ✓ VI етап. Діяльність Світового уряду як перспектива на майбутнє.

Голландський учений Вим Вертхейм, сенегальський учений арабського походження Самір Амін у своїх дослідження також розглядають економічну глобалізацію як процес, що почався близько 1500 р. Так, вони ділять економічну глобалізацію (С. Амін уживає термін «мондіалізація») на кілька фаз:

1. 1500-1800 р., коли великі торговельні компанії європейського Центру за підтримкою абсолютних монархій Старого Світу здійснювали експансію в Азії, Африці й Латинській Америці.
2. 1800-1945 р. - епоха класичного колоніалізму, суттю якого було оволодіння місцевими ринками й блокування індустріалізації в «третьому світі».
3. 1945-1990 р. - складний і неоднозначний період, коли експансія Центру була трохи припинена (катастрофа колоніальної системи, спроби самостійного розвитку молодих держав, активний вплив «другого світу»).
4. Сучасний період, що почався ще в рамках попереднього й характеризується новим наступом Центру на інший світ. Історики виділяють ще й такі критичні періоди глобалізації в еволюції людства:
 1. Створення імперій на основі симбіозу царства з релігією (Рим, Візантія).
 2. Період географічних відкриттів і створення економічних імперій (XV ст.).
 3. Промислова революція (Європа XVIII ст.).
 4. Епоха світових війн (перша половина XX ст.: 1914-1918, 1939-1945, 1948-1989).
 5. Інформаційна революція і постіндустріальне суспільство (друга половина XX-XXI ст.). Кожен з цих періодів визначався певною комбінацією чотирьох базових факторів глобалізації:
 - ✓ релігія і культура;
 - ✓ технологія;
 - ✓ економіка;
 - ✓ формування імперій [7, 8]

М. А. Чешков в еволюції глобальної спільноти виділяє три етапи:

- ✓ Протиглобалізація – від неолітичної революції до Осьового часу.
- ✓ Зародження глобальної спільноти – від Осьового часу до епохи Просвітництва й індустріальної революції.
- ✓ Формування глобальної спільноти – останні 200 років [9]

Відмінність сучасного етапу глобалізації пов'язана з науково-технічною революцією і становленням постіндустріального «інформаційного суспільства». Революція в технологічних процесах, у свою чергу, служить причиною значних зрушень в ієрархії нації. Місце країни в сучасному світі сьогодні більше визначається якістю людського капіталу, станом освіти і ступенем використання науки і техніки у виробництві. Велика кількість робочої сили і сировинних матеріалів все менше можна розцінювати як конкурентну перевагу, у відповідності з тим, чи знижується частка цих факторів у створенні вартості усіх продуктів.

В цих умовах темпи прискорення НТП і залежність інтенсивного економічного розвитку як окремих країн, так і світового господарства в цілому від ефективності використання досягнень науки і техніки висувають об'єктивну необхідність об'єднання зусиль і ресурсів різних країн для досягнення національних і глобальних науково-технічних цілей. Науково-технічна й інноваційна взаємозалежність держав, використання переваг міжнародної спеціалізації і кооперації в сфері НДДКР стають невід'ємною умовою подальшого розвитку цивілізації. Динаміка інтеграційних і глобалізаційних процесів на сучасному етапі найбільше глибоко виявляється саме в науково-технічній сфері, що дає основу для ефективного розвитку всіх сфер життя суспільства.

На сьогодні інтеграція в систему міжнародного технологічного обміну становить собою процес взаємодії і переплетення науково-технічних потенціалів різних країн, включаючи весь цикл науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, а також стадію реалізації нововведень, планомірно спрямований за допомогою комплексу заходів політичного, економічного й організаційно-правового характеру на створення цілісної науково-технічної системи цих країн з урахуванням взаємної спеціалізації і кооперації.

Треба зазначити, що зародження в рамках економічної інтеграції, на сучасному етапі в системі міжнародного технологічного обміну, інтеграція починає виходити за її межі, здобувати свої особливості, напрями і динаміку розвитку. В умовах, коли науково-технічна інформація і можливість її освоєння створюють найбільш конкурентні переваги національних економік, а об'єднання зусиль різних суб'єктів світового господарства стали невід'ємною умовою їхнього подальшого розвитку, інтеграція в системі міжнародного технологічного обміну набуває усе більшого значення. При цьому основним принципом інтеграційної взаємодії в системі міжнародного технологічного обміну стає не географічна близькість, а, як вже неодноразово підкреслювалось вище, наявність потужного науково-технічного потенціалу та пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки.

Міжнародний технологічний обмін як упорядковане явище був відомий уже наприкінці XIX століття. Передумовами появи цієї форми міжнародних економічних відносин став розвиток науки і техніки, збільшення потреб у застосуванні нових технологій, поглиблення міжнародного поділу праці в сфері наукових досліджень і дослідно-конструкторських розробок. Результати НДДКР, що представляють нові технологічні рішення, перетворилися в самостійний об'єкт міжнародного обміну.

Провідний український дослідник в галузі міжнародних економічних відносин Філіпченко А.С. [10] виділяє три основні етапи розвитку міжнародного технологічного обміну і формування світового інноваційного ринку.

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

Він підкреслює, що перший етап – це кінець XIX – середина XX століття, коли інтернаціоналізація почала охоплювати сферу виробництва, науки і техніки, з'являються ТНК. Головною формою міжнародного технологічного обміну в цей період стали прямі інвестиції ТНК у країни, що розвиваються і колонії.

Другий етап – 50-70-і роки – характеризується подальшим поглибленням міжнародного поділу праці, інтенсивним його розвитком, поглибленням міждержавної спеціалізації і кооперації виробництва на рівні фірм і підприємств. Різно посилюється активність ТНК, збільшується їхня кількість, обсяг виробництва і продажу, і, відповідно, роль у національній та світовій економіці. Змінюється характер і географія закордонних інвестицій, міжнародного технологічного обміну. Вони починають прямувати переважно в розвинуті країни. Міжнародний технологічний обмін реалізується у формі спільних підприємств, ліцензійних угод, контактів у сфері управління і маркетингу, угод про надання технічної допомоги, договорів про передачу власникам ново побудованих підприємств «під ключ». Першочергового значення набуває одержання знань і «ноу-хау».

Наприкінці 70-х років (третій етап) міжнародний поділ праці ускладнюється і стає далі сильнішим, охоплюючи й науково-технічну сферу. Провідною формою міжнародного технологічного обміну став продаж ліцензій, підсилюється міжнародна кооперація в сфері науково-дослідних та проектно-конструкторських робіт, з'являються комплексні міжнародні угоди стратегічного характеру – стратегічні альянси (консорціуми).

Відносно новим напрямом диверсифікованості міжнародній ліцензійній торгівлі стає галузь обчислювальної техніки і засобів автоматизації, включаючи комплексно автоматизовані виробництва з використанням єдиних транспортних систем і систем управління на базі персонального комп'ютера. В економічній літературі [11] поняття міжнародного технологічного обміну, як правило, тлумачиться подвійно: у широкому сенсі під ним розуміється проникнення будь-яких науково-технічних знань і обмін виробничим досвідом між країнами, а у вузькому – передача науково-технічних знань і досвіду, що належать до відтворення конкретних технологічних процесів.

Висновки. Глобалізація світового господарства, зростання масштабів економічної експансії ТНК, подальший прогрес в розвитку електронних технологій і засобів зв'язку, а також інтернаціоналізація науки обумовлюють посилення тенденцій розширення міжнародного науково-технічного співробітництва і кооперації у сфері НДДКР.

Формування світового ринку технологій припадає на другу половину 50-60х років XX століття. Саме в цей час обсяг міжнародного технологічного обміну перевищив масштаби національного обміну. Розширилась національна структура як покупців, так і продавців. На сьогодні сумарна вартість створюваних у світі технологій досягає 60% від величини всього суспільного валового продукту, що зумовлює великі обсяги продажу.

Галузева структура ринку технологій змінювалась залежно від цілей науково-технічного розвитку країн. Таким чином, поступовий розвиток міжнародного технологічного обміну призвів до формування такого специфічного сегменту світового ринку, як світовий ринок технологій.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Васильченко В.С. Сутність і роль глобалізації [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.slv.com.ua
2. Белорус О.Г. Экономическая система О.Г. Белорус. –К.: КНЕУ, 2003. – 380с.
3. Киреев А.П. Международная экономика / А.П. Киреев. Т.1. – М.: Международные отношения, 2000. – 415с
4. Мельник Н.А. Вплив процесу глобалізації на трансформацію позицій нейтральних країн наприкінці XX – на початку XXI століття / Н.А. Мельник // Вестник ОНУ. – С. 243-244.
5. Прушківська Є.В., Шевченко Ю.О. Суперечності розвитку глобалізації: національний аспект / Є.В. Прушківська, Ю.О. Шевченко. – 2009. - №1(4). – с. 162.
6. Прушківська Є.В., Шевченко Ю.О. Суперечності розвитку глобалізації: національний аспект / Є.В. Прушківська, Ю.О. Шевченко // Вісник Запорізького національного університету. – 2009. - №1(4). – с. 163.
7. Хоменко С. Глобалізація: взгляд с периферії / С. Хоменко. – К. : Агентство гуманит. технологій, 2000. – 61 с.
8. Владимирова И. Г. Глобализация мировой экономики: проблемы и последствия / И. Г. Владимирова // Менеджмент в России и за рубежом. – 2001. – No 3. – С. 45-61.
9. Чешков М. А. Глобалистика как научное знание. Очерки теории и категориального аппарата. / М.А.Чешков. – М. : НОФ по междунар. отношениям, 2005. – 224 с.
10. Філіпченко А.С. Цивілізаційні детермінанти української економічної моделі / А.С. Філіпченко // Економіка України. – 2004. – No4. – С. 11-19.
11. Васіна І.П., Тибунська К.В., Несесов В.Р. Світова глобалізація в сфері науково-технічного співробітництва / І.П. Васіна, К.В. Тибунська, В.Р. Несесов. – С. 12-14.

РЕЗЮМЕ

В статті досліджуються вплив процесів глобалізації на розвиток світового господарства і формування нових механізмів держав в науково-технічній та інноваційній сфері.

Ключові слова: глобалізація, міжнародне науково-технічне співробітництво, інтернаціоналізація, інновація, технологія.

РЕЗЮМЕ

В статье исследуется влияние процессов глобализации на развитие мирового хозяйства и формирование новых механизмов государств в научно-технической и инновационной сфере.

Ключевые слова: глобализация, международное научно-техническое сотрудничество, интернационализация, инновация, технология.

SUMMARY

The article examines the impact of globalization on the development of the world economy and the creation of new mechanisms in science, technology and innovation.

Key words: globalization, the international scientific and technological cooperation, internationalization, innovation, technology.

ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ ЯК СКЛАДОВА ЇЇ МІЖНАРОДНОЇ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

Жнакіна Е.Г., к.е.н., доцент кафедри фундаментальних економічних дисциплін факультету економіки та управління ДВНЗ ДДПУ

Постановка проблеми. В сучасних умовах економічного розвитку підвищення міжнародної конкурентоспроможності країн є однією з найактуальніших задач досліджень в економіці. Посилення конкуренції між країнами ставить питання про дослідження основних характеристик конкурентоспроможного розвитку країни, чинників, що впливають на міжнародну конкурентоспроможність, можливості її підвищення в умовах глобалізації. Забезпечення міжнародної конкурентоспроможності України значною мірою залежить від інноваційного потенціалу окремих регіонів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню проблематики і розвитку інновацій у світовому господарстві присвячено роботи Х.Барнета, Л.Бляхмана, Д.Брайта, Е.Денісона, Б.Санто, Р.Солоу, Б.Твісса, Е.Тоффлера, В.Хартмана та інших. Питання необхідності підвищення